

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY M. CAMPBELL, BARNES

Ἡ Τζουλέττα φέυν γιόρταζε τὰ γενέθλιά της! Ἐκλείνει τὰ ἔκσει ἕνα χρόνια της κι' οἱ θεοὶ της, ὁ λόρδος κι' ἡ λαίδη Τζώφρεϋ Γουώρρεν ἔβιναν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἕνα μεγάλο χορὸ στὸν πύργο τους, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸ σπουδαῖο αὐτὸ γεγονός.

Ἡ λαίδη Γουώρρεν, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, εἶχε κατορθώσει τέλος νὰ πείσει τὴν Τζό, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀτελιέ της στὸ Λονδίνο καὶ τὴν ἀμφιβόλου ἀξίας καλλιτεχνικὴ παράδα της καὶ νὰ πάη νὰ μείνῃ κοντὰ τους. Ὁ καὺμός της καλῆς θείας ἦταν νὰ ἰδῇ τὴν Τζό καλὰ ἀποκαταστημένη. Ὑποψίφιος σύζυγος ἦταν ὁ Τζέρρου Σέθμουρ, ἕνα καλὸ κι' εὐκατάστατο παλληκάρι, ποὺ εἶχε ὄλα τὰ χαρίσματα γιὰ νὰ κἀνῃ τὴ σύζυγό του εὐτυχισμένη.

Ἡ Τζό, μὲ μιά χαριτωμένη τουαλέττα ἐσπερίδος, ὀρθὴ μπροστὰ στὸν καθρέφτη της, σπερώανε στὸ λαϊμό της, ἕνα πολύτιμο μαργαριταρένιο περιδέραιο, τὸ ὅποιο της εἶχε δανείσει ἡ θεὰ της. Ἀλλὰ μολοντί φορούσε τὴν κομψὴ τουαλέττα της κι' ἕνα πλῆθος κόσμημα, ἡ νέα δὲν φανόταν εὐχαριστημένη. Ἦταν συλλογιόμενη. Βρισκόταν σὲ σοβαρὸ διλήμμα! Συμπαθοῦσε δὺ νέους κι' ἀπόψε ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ!...

Βέβαια, ὁ Τζέρρου θὰ της παρείχε τὴν εὐμάρεια, τὰ πλοῦτη ποὺ ποθοῦσε καὶ θὰ μπορούσε νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε καπιρίτσιο της, ἀλλὰ ὁ Μάικ Μόρραν ἦταν τόσο ὄραιο παλληκάρι, τόσο χαριτωμένο κι' εὐθυμιο! Τὸν εἶχε γνωρίσει τελευταῖα στὸν καλλιτεχνικὸ κύκλο της παράκα καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸν ξεχάσῃ. Κι' ὅσο συλλογιόταν πὼς ὁ Μάικ δὲν θάταν στὸ χορὸ, ἡ Τζό ἐπιλήπτε προκαταβολικά.

Ξαφνικὰ τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τὴν ὄπτεσπεσε ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς της. Λίγο νευρισμένη, πήρε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἀμείως χαμογέλασε, καθὼς ἀναγνώρισε τὴ βαθεῖα φωνὴ τοῦ Μάικ.

—Χορόνια πολλὰ κι' εὐτυχιωμένα, ὄρατρία μου θεά!

—Ὡ! Μάικ, ἀλήθεια. Θυμήθηκες πὼς σήμερα ἔχω τὰ γενέθλιά μου!

—Νὰ ξεχάσω τέτοιο γεγονός!... Ἀλλὰ, ἐγὼ ξεκίνησα ἐπιτήδες ἀπὸ τὸ Λονδίνο κι' ἦθα στὸ «Πανθοεῖο τῶν Κυνηγῶν», τῆς μακρινῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξαναβῶ τὸ γλυκὸ πόσοπό σου, ἀκόμα μιά φορά, προτοῦ ξεκινήσω γιὰ τὴν Ἀμερική!...

—Ὅταν μοῦ ἔλεγες πὼς ξέρεεις αὐτὰ τὰ μέρη κι' ὅτι θὰ ἐρχόσουν νὰ μ' ἀποχαρτήσῃς, νόμιζα πὼς ἀστειεύουσιν καὶ δὲν σὲ πίστεψα!

—Δὲν εἶνε, παρὰ νὰ κἀνῃ ἕνα μικρὸ περίπατο ὡς τὸ πανδοχεῖο καὶ θὰ ἰδῆς ἂν ἦρθα ἡ δχι!

—Κρίμα, ποὺ δὲν μπορῶ νάρθω, γιὰτὶ ἡ θεία μου, δίνει ἕνα μεγάλο χορὸ ἀπόψε!

—Προσκόσε μὲ λοιπόν, καὶ θὰ ἰδῆς πὼς θὰ διασκεδάσουμε!

—Δὲν μπορῶ, Μάικ! Βλέπετε, ὁ χορὸς αὐτὸς γίνεται πρὸς τιμὴν μου γιὰ τὴν ἐνηλικιώσὶ μου. Οἱ θεοὶ μου ἐλπίζουν πὼς ἀπόψε θ' ἀναγγελθοῦν οἱ ἀρραβῶνες μου μὲ τὸν Τζέρρου Σέθμουρ.

—Μὲ τὰ σωτὰ σου, Τζουλέττα; Μ' αὐτὸν τόν... σαχλό, κομψοῦμένο;

—Ἐχεις λάθος! Εἶνε λαμπρὸς νέος, τὸν συμπάθω καὶ γνωρίζομαστε ἀπὸ τὰ παιδιὰ!

—Βέβαια!... Ἐνῶ ἐμένα μὲ γνώρισε τελευταῖα!

Ἀλλὰ αὐτὲς ἡ τελευταῖες ἑβδομάδες τῆς γνωριμίας μας, δὲν σ' ἀφῆσαν καμμιὰ γλυκεῖα ἀνάμνησι; Δὲν ξέρεεις πὼς εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα; Πές μου, Τζό, ἀλήθεια τὸν ἀγαπᾷς;

—Δὲν.. δὲν ξέρω ἀκόμα θετικά! ἀπάντησε ἡ νέα διστακτικά.

—Τότε, προτοῦ δώσεις τὸ λόγο σου, πρέπει νὰ συναντηθοῦμε οἱ δὺο μας ἀκόμα μιά φορά!

Ἡ Τζό τότε δὲν θάστασε πειὰ καὶ χωρὶς τὴν ἀδεια τῆς θείας της. κάλεσε τὸν φίλο της στὸ χορὸ.

Οἱ καλεσμένοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐρχονται, κι' ἡ σάλλες νὰ γεμίζουν.

Ἡ Τζουλέττα χόρευε τὸ πρῶτο φῶε-τρότ μὲ τὸν Τζέρρου Σέθμουρ, μὰ ὁ νοὺς της ἦταν στὸν Μάικ, κύταζε διαρκῶς τὴν εἰσοδο κι' ἀφηρημένη ἀπαντοῦσε στὰ λόγια τοῦ χρευτοῦ της.

—Φαντάζομαι πόσο θὰ λυπᾷσαι, Τζό, εἶπε ὁ νέος, ποὺ ἐφυγες ἀπὸ τὸ Λονδίνο κι' ἔχασες τὴν ὄραια ἐλευθερία σου!... Πάντοτε ὅμως εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως μιά μέρα, θὰ δεχόσουν νὰ γίνῃς γυναῖκα μου...

—Σὲ συμπαθῶ πολύ, Τζέρρου.

—Τότε, γιὰτὶ νὰ μὴν ἀναγγελοῦμε ἀπόψε τοὺς ἀρραβῶνες μας, Τζό; Ὅσο ἔλειπες στὸ Λονδίνο, σοθόμουν κι' ἔπρεμα μὴπως βρεθῆ κανένας ἄλλος νέος, τὸν ὅποιο θὰ προτιμοῦσε ἀπὸ μένα! Ἦμουν τόσο δυστυχῆς!...

—Ὑπάρχει, ξέρεεις, κάποιος ἄλλος νέος.. Μά, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινῆς μαζί σου, πρέπει νὰ ξέρῃς, Τζέρρου, πὼς κι' οἱ δὺο μ' ἀρέσετε πολύ. Γι' αὐτὸ, θὰ ἤθελα νὰ ἐβλεπα τὸν ἄλλον ἀκόμα μιά φορά, προτοῦ νὰ...

—Αὐτὸ εἶνε σωστὸ, Τζό! Μὴ ξεχάσῃς ὅμως πὼς σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ περιμένο ἀπάντησι!

—Εἶσαι καλὸς, Τζέρρου! μισήρισε ἡ νέα κι' ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν Μάικ, ὁ ὅποιος ἔμπαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὴ σάλλα τοῦ χοροῦ.

Καθὼς ἡ Τζουλέττα περνοῦσε δίπλα στὴ θεία της, ἐκεῖνη τὴ σταμάτησε.

—Τζό, ρώτησε ἡ λαίδη Γουώρρεν, μὴπως ξέρεεις ποῖ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὄραιο παλληκάρι ποὺ κουβεντιάζει μὲ τὸν θείο σου;

—Ἐνας γνωστὸς μου ἀπὸ τὸ ἀτελιέ, θεία Ἐλλεν!

—Θεέ μου! Μὴπως εἶνε κανένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καλλιτένες τῆς συντροφιάς σου; φώναξε ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὅποια ἔπρεμα μὴπως χαλάσουν τὰ σχέδιά της γιὰ τὸν γάμο τῆς ἀνεμίας της μὲ τὸν Τζέρρου Σέθμουρ.

—Μά, δὲν ξέρω τί δουλειὰ κάνει! ἀπάντησε ἡ νέα. Τὸν γνώρισα καί!...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ὁ Σέρ Τζώφρεϋ πλησίασε καὶ σύστησε τὸν νέο στὴ γυναῖκα του.

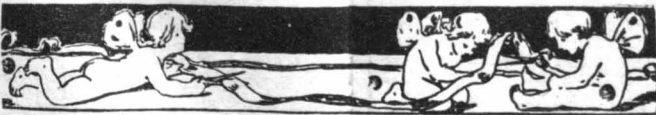
—Ξέρεεις, Ἐλλεν, εἶπε ὁ Σέρ Τζώφρεϋ, ὁ μίστερ Μόρραν, μοῦ λέει πὼς ὅταν ἦταν νέος, εἶχε μείνει κάποτε στὸν πύργο τῶν Χάντων-Οὐίλμοτ.

—Μὰ εἰσὺ, Τζό, δὲν μοῦ εἶπες πὼς τὸν γνώρισες στὸ ἀτελιέ;

—ῶτησε ἡ λαίδη Γουώρρεν κασιτισμένη.

—...Κρίμα ποὺ οἱ Οὐίλμοτ λείπουν σὲ ταξῆδι! ἐξακολούθησε ὁ Σέρ Τζώφρεϋ, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὰ λόγια τῆς συζύγου του.

—Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μὲ θυμόντουσαν! εἶπε ὁ Μάικ, γιὰτὶ ἤμουν στὸν πύργο τῆν ἐποχὴ ποὺ ζούσε ὁ γέρο-συνταγματάρχης. Εἶχε ἕνα θαυμάσιο σταῖλο, μὲ

θαυμάσια έλλαγα θυμάμαι!

Όπως απέδειχθη, ο Μάικ Μόρραν ήταν λαμπρός χορευτής κι' έτσι η λαϊκή Γουώρρεν ξέχασε πολύ γρήγορα τους διαταγμούς της, γιατί κατά σπυρτωσίων εκείνο το βράδυ, οι χορευτές σπάνιζαν.

Πολύ γρήγορα ο Μάικ κατώρθε να παρασύρει τη Τζολέττα έξω στον κήπο. Ήταν μια όπεροχη, γλυκεία βραδεία και το φεγγάρι έριχνε το φως του στο μονοπάτι που οι δυο νέοι ακολουθούσαν.

—'Απόψε έχασα κάθε έλπίδα! είπε ο νέος σιγά, γιατί μέσα σ' αυτό το πλούσιο περιβάλλον, νιώθω τόσο μακριά στέκει από μένα!

—Μά σέ συμπαθώ πολύ, Μάικ, αλλά τον Τζέρρυ, τον γνωρίζω από τὰ παιδικά μου χρόνια κι' έτσι.

—Και μήπως εγώ δεν σ' αγαπώ τρελλά; Κι' ας γνωριστήκαμε τελευταία μονάχα! Φυσικά, δεν είναι δυνατόν να θυμάσαι την εποχή που έγω, παιδί άκόμα, σ' ανέβαζα άπάνω σ' ένα πόνο και σου μάθαινα ιππασία μέσα σ' αυτό το πάρκο, του πύργου του θεού σου! Για να μέ πιστέψης μάλιστα, θα σου πω τὸ ξέφης: Αυτό τὸ μονοπάτι δεν καταλήγει σέ μιά μικρή πλατεία, όπου υπάρχει ένα πηγάδι;

—Ναι, υπάρχει έκε' ένα πηγάδι! Και μάλιστα ο θεός μου, επειδή όταν ήμουν μικρή πήγαινα κι' έσκυβα για να κутάω τὸ βυθό του, φοβότανε μήπως πέσω μέσα και τὸ έκλεισαν μ' ένα βαρὺ ξύλινο καπάκι...

Κουβεντάζοντας, οι δυο νέοι είχαν φθάσει τώρα στή μικρή πλατεία και κάθισαν άπάνω στο πεζούλι του πηγαδιού. Ο Μόρραν έσπρωξε τὸ βαρὺ σκέπασμα κι' οι δυο νέοι έσκυψαν και κούταζαν.

—Διακρίνεις τὸ βυθό του; ρώτησε ο Μάικ.

—'Όχι! Βλέπω μόνο μιά φοβερή μαυρίλα! "Αν τὸ φῶς του φεγγαριού έπεφτε κατακόρυφα, πιθανόν να διακρίναμε τὸ βυθό. Νιώθεις τί ψυχρὸς πού εἶνε ο αέρας του πηγαδιού;... Τὸ σκοτάδι του μέ τρομάζει!... Τί θάκανε, Μάικ, αν έπεφτε μέσα;

'Αντί άλλης άπαντήσεως, ο νέος άρπαξε τὴν Τζὸ στή γερή άγκαλιά του, τὴν έσφιξε άπάνω του και τὴ φίλησε με πάθος. Για μιά στιγμή, ἡ νέα άφέθηκε σ' άγκαλιασμά του, μὰ ξαφνικά έσπρωξε τὸν Μάικ, έφερε τὰ χέρια της σὸ λαιμό της και μ' άπελευσία φώναξε:

—Τὰ μαργαριτάρια!.. Μοῦ έπεσαν!..

—Θέ μου! φώναξε ο Μόρραν. Θὰ έπεσαν μέσα σὸ πηγάδι!

—'Ενα περιέβρασο τριῶν χιλιάδων λιρών! στέναξε ἡ νέα.

—Θὰ τὴς τὸ πῶ εγώ! είπε ο Μάικ με συντριβή, αν δεν σέ φιλοῦσα τόσο άπότομα, δεν θὰ συνέβαινε αυτό τὸ άτύχημα. Τὸ λάθος εἶνε ἄλο δικό μου!.. Πάμε!..

Στενοχωρημένοι, οι δυο νέοι έπέστρεψαν σὸν πύργο. Μαζύ, πλησιάζαν τούς οικοδομητές, οι όποιοι κουβεντιάζαν εὔθυμα με μερικὸς άπο τούς καλεσμένους των.

Αποφασιστικά ο Μάικ προχώρησε κι' είπε:

—Αἰδη Γουώρρεν, Σέρ Τζώφρεϋ, λυπούμαι κατακάρδα, μὰ πρέπει να σὰς πῶ ὅτι τὰ μαργαριτάρια που φοροῦσε ἡ μὲς Φέιν, έπεσαν μέσα σὸ πηγάδι!

—Θέ μου! Τὰ μαργαριτάρια μου! είπε ἡ λαϊκή Γουώρρεν.

—'Ό! Θεία μου, εἶμαι τόσο, τόσο λυπημένη!.. τραύλισε ἡ Τζὸ.

—Τὸ λάθος ήταν άποκλειστικῶς δικό μου!.. άρχισε να λέει ο Μάικ.

Οι καλεσμένοι είχαν συγκεντρωθῆ γύρω σὸν ὄμιλο, ο χορὸς σταμάτησε κι' ἡ ὄρχηστρα έπαψε να παίζει.

Ο Σέρ Τζώφρεϋ, θέλοντας να σκορπίσει τὸ αἰζήματα τῆς στενοχωρίας των καλεσμένων του, είπε στήν Τζὸ με τὸ καλόκαρδο ὕφος του:

—'Αγαπημένη μικρούλα μου,

δεν έννοῶ τὸ μικρὸ αυτό άτύχημα να χαλάσει τὸ κέφι σου! Σὴ μάρα εἶνε ἡ έπέτειος των γενεθλίων σου και θέλω να σέ βλέπω χαρούμενη! Θὰ βρεθῆ τὸ περιέβρασο, μὴ στενοχωρησαι!.. 'Αλλά, Μόρραν, πῶς έπεσαν τὰ μαργαριτάρια μέσα σὸ πηγάδι, τὸ ὅσο εἶνε σκεπασμένο, χρόνια τώρα;

—Εἶνε δικό μου λάθος, Σέρ! άπάντησε ο νέος. 'Εγὼ τὸ ξεσκέπασα! Καθήκαμε άπάνω σὸ τοίχωμα με τὴ μὲς Φέιν και κουβεντιάζαμε. Άνοστια ήταν βέβαια, αλλά βλέπετε, φεύγω ναριο για τὴ Νέα 'Υόρκη κι' ἤθελα να τὴν άποχωρηθῶ!

—Παράξενο μοῦ φαίνεται, είτε ἡ λαϊκή Γουώρρεν, πῶς άνοιξε τὸ περιέβρασο; Μόλις τελευταία τὸ εἶχα δώσει σὸν χρυσοχόο για να στερεώσει τὸ κλεισμά του!..

—Πιθανόν να σκάλωσε σὸ μανικέτι μου, εἰξήγησε ο Μόρραν. Για να εἶμαι μάλιστα, εἰλικρινής, πρέπει να ξέρετε πῶς θέλησα να φιλήσω τὴν ανεψιά σας..

Ντραπισσάμενος, ο νέος στέκοταν, ενώ τὰ κορίτσια κούταζαν με κάποια ζήλεια τὴ Τζολέττα. 'Εκείνη, νιώθοντας πῶς ήταν άδικο να πάρη ο Μάικ ὄλο τὸ φαίξιμο, έκανε ένα βήμα πρὸς τὸ μέρος του, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ο Σέρ Τζώφρεϋ τὴν έπιασε άπό τὸ χέρι και τὴν έμπόδισε να προχωρήσει. Καθὼς κούταξε έπίμονα τὸν νέο, τὸν εἶχε άναγνωρίσει μονομιάς! 'Όχι! Δεν ὕπρχε άμφιβολία!—Ο Μάικ Μόρραν ήταν άπλουστάτα ένας ἱπποκόμος, τὴν ἡμέρα ἡ... γυμναστή του και φίλος του, ο γέρο-συνταγματάρχης Οὐόλιμοτ εἶχε ἄλλοτε στήν ὕπηρεσία του..

—Μήπως σκόλωσε τὸ περιέβρασο σὸ τοίχωμα του πηγαδιού; ρώτησε κάποιος.

—'Αδύνατον! άπάντησε ο Μάικ ὀδύσσεια. Γιατί άκουσα τὸ θόρυβο που έκανε, καθὼς έπεσε μέσα σὸ νερό!

—Χμ! είπε ο Σέρ Τζώφρεϋ, εἶσαι βέβαιος, παλληκάρη μου, πῶς άκουσες τὸ θόρυβο του περιβρασιού, καθὼς έπεφτε σὸ νερό;

—Βεβαίωτατα, Σέρ! έπέμεινε ο Μάικ. Ξέρετε, αυτόν τὸν γνωστὸ ἦχο που κάνει ένα αντικείμενο, όταν πέσει άπο ὕψος σὸ νερό..

—Παράξενο μοῦ φαίνεται, τὸ ὅτι άκουσες τὸν ἦχο του νερού, γιατί άκριβῶς, σήμερα, ο έπιστάτης μου, με βεβαίωσε, πῶς δεν ὕπρχει ὄστε σταγόνα νεροῦ μέσα σὸ πηγάδι. Ξε αἰτίας τῆς μεγάλης άνομθρίας που εἶχαμε τελευταία..

Ο Μάικ Μόρραν κατάλαβε τὴ γκάφα του και τότε, ἀποθάλλωντας πια τὸ προσωπεῖο, προσάτησε να ξεφύγη, παραμερίζοντας και σπρώχνοντας τὸν κόσμο, που εἶχε συγκεντρωθῆ τριγύρω του. Μὰ ο Τζέρρυ, ο όποῖος εἶχε πλησιάσει και τὸν παρακολουθοῦσε, με μιά επιδέξια τρικλοποδιά τὸν έρριξε κάτω..

Τὰ μαργαριτάρια βρέθηκαν μέσα στήν τσέπη του Μάικ Μόρραν...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἀνηγγέλθησαν οι άραβῶνες τῆς Τζολέττας και τὸ Τζέρρυ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

'Η γυναίκες στους άνδρες εἶνε ὅτι και τὰ μηδενικά στους άριθμούς: Αὐξάνουν ἡ ελαττώνουν τὴν αξία τους..

***

'Η ὕπομνη εἶνε ἀρετή. 'Η μετριοπάθεια εἶνε αἰσθημα. Κι' ἡ καλαισθησία εἶνε ἀνάγκη.

***

'Αν ο ὄρανός σκεπάζει με δυσάρσκεια πολλές άμαρτίες, κι' ἡ γῆ έπίσης σκάνει με δυσφορία τὸ βάρος πολλῶν άχρειοτήτων: Και των δυὸ λοιπὸν ο ρόλος, εἶνε δυσκολώτατος!

***

'Αν ἡ γυναίκα μπορεῖ να γελασθῆ συχνά, για τις ὑποθέσεις τῆς δικῆς τῆς καρδιάς, σπάνια γελιέται για τις αἰσθηματικές ὑποθέσεις μιάς φίλης τῆς.

***

'Όποιος κάνει πάντα ὅτι θέλει, σπάνια κάνει ὅτι πρέπει.

—Θέ μου! Θὰ έπεσαν μέσα σὸ πηγάδι! φώναξε ο Μόρραν με συντριβή

σιάσει και τὸν παρακολουθοῦσε, με μιά επιδέξια τρικλοποδιά τὸν έρριξε κάτω..

Τὰ μαργαριτάρια βρέθηκαν μέσα στήν τσέπη του Μάικ Μόρραν...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἀνηγγέλθησαν οι άραβῶνες τῆς Τζολέττας και τὸ Τζέρρυ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντός είδους παλαιὰ βιβλία και βιβλιοθήκας ὀλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δὲ και σκόρπια φύλλα παλαιῶν εφημερίδων και περιοδικῶν, 'Ημερολόγια, Καζαίμας, μονόφυλλα, φωτογραφίες ἱστορικῶν προσώπων και εἰκόνας διάφορους. 'Απευθινήτε ἡ γράφατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.